

Waagt nu deze bundel het, weer in ouden trant, passie-meditatiën aan de Gemeente te bieden, dan zoek niemand hierin den overmoed, als waanden wij ons buiten den dampkring te kunnen sluiten, die elk onzer drukt.

Al ons pogen is, om *eenigen* weerstand te bieden, en zij het ook nog slechts uit de verte, terug te wijzen naar het rechte pad.

Dit spreekt in den gekozen titel. Niet van *al* Jezus' lijden vindt ge hier de bepeinzing, enkel „*van zijn uitgang te Jerusalem.*” Hij leed „van den beginne zijner menschwording, al de dagen zijns levens op aarde, maar inzonderheid aan het einde”, en alleen van het einde vindt ge hier den terugslag in het gemoed.

Op Thabor begint de schifting. Hier schittert de verhoogde heerlijkheid en het is bij dien hemelglans, dat de donkere schaduw van Golgotha zich afteekent, en onder die tegenstelling, zoo verhaalt de Evangelist ons, zeiden Mozes en Elia hem den uitgang aan, dien hij volbrengen zou te Jerusalem.

En onder dát gezichtspunt blijft in elk lijdenstaferaal, dat hier werd ingedacht, Christus het middenpunt, het lijden van den Christus leidend motief.

Van daar dat tusschen de hoofdstaferaleen in, gedurig op Psalm 22 en andere lyrische zielsuiting van den Messias wordt teruggegaan. Alleen aan het sentiment van Jezus, gelijk hij zelf zijn lijden gevoeld en doorworsteld heeft, ontleent ons medegevoel diepte, gloed en stuur.

Niets werkt zoo verteederend, zoo ontroerend, zoo in heilige liefde ontvonkend op het hart dat naar hooger en vrede dorst, als een verzinken in de grondelooze diepte van dat lijden en sterven van den Godmensch.

Of ook deze Meditatiën, gelijk ze bedoelen, in die gespannen stemming en met zoo zalige bevinding meer dan één onzer broeders of zusters bij het Kruis van Golgotha zullen doen nederknielen, zal in het gemoed van wie ze napeinzen tot beslissing komen.

Mocht het zoo zijn, zoo worde ook hierin een vrucht verheerlijkt, niet van wat wij overpeinsden, maar van *het eenige Kruis*.